

Скік-поскік

Наталя Забіла

У кімнаті було тихо. В кутку спокійно сиділи і стояли різні іграшки: дві ляльки, ведмедик, вантажна машина і кубики. Вони нічого не робили і навіть не розмовляли між собою.

Раптом, що це? — бум, брязь! — з'явився в кімнаті м'ячик і почав стрибати по підлозі. Стрибає і пісню співає:

Я Скік-поскік,
Червоний бік,
Червоний бік
І синій бік!
Впаду і знов підскочу!
Лежать спокійно
Я не звик.
Я все стрибаю —
Скік та скік!
І ще стрибати хочу!

— Гей, друзі! Чого це у вас так тихо? — гукнув м'ячик і підкотився до іграшок. — Хіба вам не нудно так сидіти? Ану, хто хоче зі мною погратися, пострибати? Є

— Ми не вміємо стрибати, — відповіли дві ляльки, ведмедик, вантажна машина і кубики, — і нам це зовсім не личить!

— Он як, — сказав м'ячик, — що ж, доведеться мені пошукати собі інших друзів — таких же веселих, прудких і, головне, таких же круглих, як я! До побачення!

І він підскочив мало не до самої стелі, а потім вискочив у двері, на ганок.

А там, на ганку, на довгій нитці була прив'язана повітряна кулька. Дуже гарна повітряна кулька — зелена, прозора й блискуча. Вона коливалася в повітрі, ніби хотіла полетіти геть, а нитка її не пускала.

— Добридень, кулько! — вигукнув м'ячик. — Я бачу, ти така ж блискуча й кругла, як я. Хочеш зі мною дружити, разом гуляти-стрибати?

І він підскочив так високо, як тільки зміг.

— Ні, — відповіла кулька, — ми з тобою зовсім не однакові, як же ми можемо дружити? — і вона заколивалася й заспівала:

Хоч високо стрибаєш ти.
Та все ж летиш додолу.
А я на землю з висоти
Не падаю ніколи!
За хмари, в сонячну блакить
Я легко, вільно, швидко
Отак би й полетіла вмить,

Якби не клята нитка!

Тут кулька заколивалася ще дужче і так спересердя смикнула нитку, що нитка враз обірвалася! Кулька зраділо виблиснула на сонці й швидко попливла вгору, вгору, вгору, аж поки зовсім не зникла десь у височині.

— Оце так так! — сказав м'ячик. — Була кулька й нема!.. Ні, такі розваги не для мене. Я люблю стрибати, а не літати!

І він пострибав по східцях і покотився в садок.

В садку на яблуні висіли великі червонобокі яблука. Вони були блискучі, круглі й на вигляд дуже веселі. М'ячик одразу це помітив і поскакав до них.

— Яблучка, яблучка! — гукнув він. — Стрибайте з дерева додолу, давайте разом гратися!

— Ні, — відповіли яблука, — нам зовсім не хочеться падати на землю й оббивати собі боки. Стрибай собі сам!

А ми на гілці висимо.

На дереві високім.

Ми ростемо,

Росу п'ємо,

Наповнюємось соком.

Ласкаве сонце гріє нас

І боки нам рум'янить.

І з дерева стрибати враз

Ніхто нас не підманить!

— Що ж, не хочете, то й не треба! — сказав м'ячик і покотився далі.

За садком над річкою був город. І там на одній грядці м'ячик здалека побачив кавуни — великі, зелені, смугасті, круглі кавуни. Вони були зовсім схожі на м'яча — як викапані.

"Оце вже й справді для мене підходяща компанія!" — подумав м'ячик.

Прискакав до кавунів і почав їх підмовляти:

— Не лежіть на грядці! Стрибайте, як я! Ви ж такі круглі, як я, такі ж блискучі, як я! Ви повинні зі мною дружити!

Але кавуни на це відповіли зневажливо:

Ми — кавуни,

Не стрибуни.

Блискучі й гарні зовні,

Ми чорних зернят восени

І солодощів повні.

Важкі ми дуже.

Через те

Стрибати нам не можна.

А ти — базікало пусте,

Всередині порожнє!

— Он як! Так ви ще й лаєтесь? — образився м'ячик. — І звідки ви знаєте, що я порожній?

Правду кажучи, він дійсно був порожній. Але йому зовсім не подобалось, коли хтось про це згадував.

— Диви, які горді! — крикнув він кавунам. — Пишаєтесь хтозна-чим? А не стрибаєте ви просто через те, що вас огудина держить. Ну й сидіть собі на прив'язі, а я й сам погуляю!

І м'ячик поскакав по стежці, що спускалася під гору до річки, і весело заспівав:

Я Скік-поскік,

Червоний бік

Червоний бік

І синій бік!

Дивіться, добрі люди!

Лежать спокійно

Я не звик,

А все стрибаю —

Скік та скік!

І скрізь стрибати буду!

З цими словами він підскочив якнайвище і впав просто у річку!

— Ану, стрибай, стрибай тепер! — глузливо сказала жаба, що сиділа на бережку й чула м'ячикову пісню. — Ти ж казав, що скрізь стрибатимеш!

М'ячик напружився щосили, щоб вистрибнути з води. Але нічого не вийшло. Для того, щоб підстрибнути, йому треба було вдаритись об щось тверде. А хіба вода тверда? От вона й підхопила його й понесла, і він тільки крутився, крутився, а стрибати ніяк не міг.

Спочатку м'ячикові було дуже моторошно. Куди це вода несе його? І невже він ніколи не зможе стрибати?

Але згодом м'ячик трохи заспокоївся і роздивився навколо себе. Він побачив, що швидка течія несе його попід самим берегом, де просто в воду звисають гілки прибережних кущів.

"Ось підпливу до найтовщої гілки, вдарюсь об неї й підстрибну!" — подумав м'ячик. Побачив він таку найтовщу гілку й щосили вдарився об неї.

Який жах!.. М'ячик не помітив, що саме в цьому місці на гілці стирчав гострий сучок. Цей сучок простромив м'ячикові бік, і в дірку хлинула вода.

— Тону! Тону! Рятуйте! — встиг лише вигукнути бідолаха й пішов на дно.

Тут, може, й кінець прийшов би веселому стрибунчикові... Та ні, він не загинув.

У річці під берегом поставлені були ятери, такі сітки, що ними рибу ловлять. І от в один з тих ятерів і потрапив наш бідолашний м'ячик.

Лежить м'ячик у ятері, важкий, повний води, і сам не знає, що з ним далі буде. А навколо рибки плавають туди-сюди й співають:

У річці дуже весело.

В воді найкраще жить.
Чи ти не хочеш, м'ячику,
Із рибками дружить?
Гуляємо ми зграйками,
На волі живемо.
Від щуки і від чайки ми
Одразу втечемо!

Раптом як метнуться всі рибки вразі! Це зубата щука почула, як вони співають, і виринула з найглибшої глибини. Побачила, що всі рибки зникли, злісно клацнула гострими зубами і наблизилася до м'ячика.

"Тепер уже мені кінець! — подумав злякано м'ячик.— З'їсть мене зубате страховисько!"

І раптом він відчув, що хтось тягне ятір угору — з-під самого носа у хижої рибини!.. Ось вже й з води витяг, ось вже й кинув на пісок...

— Що це таке вловилося? — здивувався старий рибалка, нахилиючись над ятером.— Та це ж м'ячик! Чи не той самий, що сьогодні моему внучкові з міста привезли? Ну, звичайно ж, той самий! А Дмитрик ще зранку плаче, що м'ячик пропав!

І от опинився знову наш стрибунець у кімнаті, де сиділи й стояли різні іграшки: дві ляльки, ведмедик, вантажна машина й кубики.

Вони його зразу і не впізнали, такий він був нещасний, пом'ятий і зовсім не міг стрибати.

Дмитриків дідусь вилив з м'ячика воду, висушив його, потім взяв такий клей, що клеїть резинові речі, і заклеїв дірку шматком старої калоші.

Після того м'ячик знову почав стрибати, тільки вже не так високо.

І тепер вже він не вихвалявся перед усіма і нікуди не хотів тікати. Йому й тут було добре: всі іграшки подружилися з ним, а хлопчик Дмитрик полюбив його і охоче з ним грався.

Джерело: Відчиняє двері казка.— К., Веселка, 1987.